

Klokken 2.25' gjenoptoges Mødet.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om fra Havet indtagne Jorders Frihed for Erlæggelse af Samme Skatten.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2023—24.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Forslagsstilleren (Steenstrup):

Da Matrifuleringen blev ordnet, var og, naar der sker Udflytning nu og deraf følger en ny Bonitering, er et af Hovedmomenterne ved Spørgsmaalet om Skatteansættelsen dette, hvorvidt denne Jord kan holdes fri for skadeligt Vand. Det er Noget, som er saa soleklart, at, naar man ellers ser høitliggende Eiendomme saaledes beliggende, at de ikke kunne faae det skadelige Vand afledet, staa de altid i lav Tagt. Men naar Talen er om at inddæmme Jord fra Havet, har Ministeriet indført ved gammel Praxis, at denne Jord er fri i 20 Aar, og saa lægges den i Skat. Dette er der ikke Noget at sige til; thi det er en gammel Forpligtelse i Kongeriget Danmark for Befolkningen, at den vedkommende Eier efter 20 Aars Forløb kan vente at blive sat i Skat. Men saa møder her den Mærkelighed, at, medens man ved gammel Jord stadig gaar ud fra kun at bestaae den virkelige Værdi, blive disse Eiendomme, der ere indtagne fra Havet, naar man ikke passer meget nøie paa, satte i en ganske anderledes uforholdsmæssig Skat; thi ved disse Inddæmninger er det givet paa Forhaand, at der er skadeligt Vand. Derfor man tænker sig den bedste Jord i Landet liggende under det Tryk, som det fra Havet inddæmmede Areal altid ligger under, efter at Inddæmningen er fuldenbt, og Udtørringen gaaet for sig, tror man da, at den nogen- sinde vilde komme til at staa i Taxten 20, eller hvad der nærmer sig dertil? Men det ere disse inddæmmede Jorder ikke affaarne fra, fordi de vedkommende Boniteringsmænd kun tænke paa at bonitere Jorden, som den ligger der. De tage Godheden af Jorden og gaa ud fra det. Den bedste Jord staa i Taxten 20 eller 24 — jeg tror ikke, at

Jord, der er taget til over 20, beregnes i Skat til mere end 20 — men jeg siger, at sætte et Areal, der er inddæmmet fra Havet, i Taxten 20 er en Modsigelse, og det strider imod det Princip, som er lagt til Grund og maa ligge til Grund for anden Jords Bonitering og Skatteansættelse. Jeg paastaar, at hvor Arbeidet ved disse Arealer er udført og udført godt, og baade Inddæmningen og Udtørringen er endt, er der dog Aar ud og Aar ind hvert Aar saa mange Udgifter til skadeligt Vands bortledning, at dette løber op til mere end alle de Skatter, som hvile paa Landets bedste Jord. Deri ligger der en Uretfærdighed, som bør bortryddes, og denne Uretfærdighed bliver endnu større, naar man ser hen til, hvad man gjør med inddæmmede Søer. Det Land, der er inddæmmet fra en Sø, har flere Ting forud for det, der er inddæmmet fra Havet. Selv om Havbunden er rigtig god — og der kan meget godt findes den brillanteste Jord paa Havbunden — men selv om dette er saaledes, har dog den inddæmmede Sø to Ting forud af uvurderlig Vigtighed. For det Første er der ingen Fare for dens Udelæggelse ved Havets Gjennembrud, hvad der har meget at sige, thi Ingen veed, hvor langt en Stormflod er borte, og for det Andet er der intet Tryk af Jordbundens Saltholdighed. Saa snart en fersk Sø er bleven udtørret, kan der strax gro en mageløs Afgrøde paa den, forudsat naturligt, at Jorden er god. Det er en Forfælsel, som er saa uhyre, at først efter mange Aars Forløb kan der være Tale om at sætte et inddæmmet Sø- og et inddæmmet Havareal lige. Men i Stedet for at gjøre dette og belaste det indbundne Søareal stærkt og fritage det fra Havet indvundne Stykke Jord for Skat, gjør man det Omvendte og bestatter Havarealet, medens man fritager den indbundne Sø for Skat. Jeg veed ikke Noget, der er saa mærkverdigt som dette. Ser man hen til Lovgivningen, findes der ikke Noget i den, som begrunder, at den inddæmmede Sø fritages fra at blive sat i Skat; tværtimod, det fremgaar af den, at den skal sættes i Skat. Men hvor bliver Skatten af? Jeg vil ikke paastaa, at der ikke er enkelte Søer, som ikke ere blevne satte i Skat, men det er af Banvare, det er ikke Principet. Skulde der være Lighed med Havarealet, skulde den inddæmmede Sø sættes i Skat lige strax og ikke først efter 20 Aar. Der eksisterer en Skrivelse fra Finantsministeriet af 11te November 1852 indeholdende forskjellige Punkter til Amtmændene, og blandt disse ogsaa det om Skattepaalæg haade paa Sø- og Havbunde. Deri staaer udtrykkelig, at Søerne skulle be-